จิตรกร กลุ่มเมืองหัวหิน

HUA-HIN
ARTIST GROUP

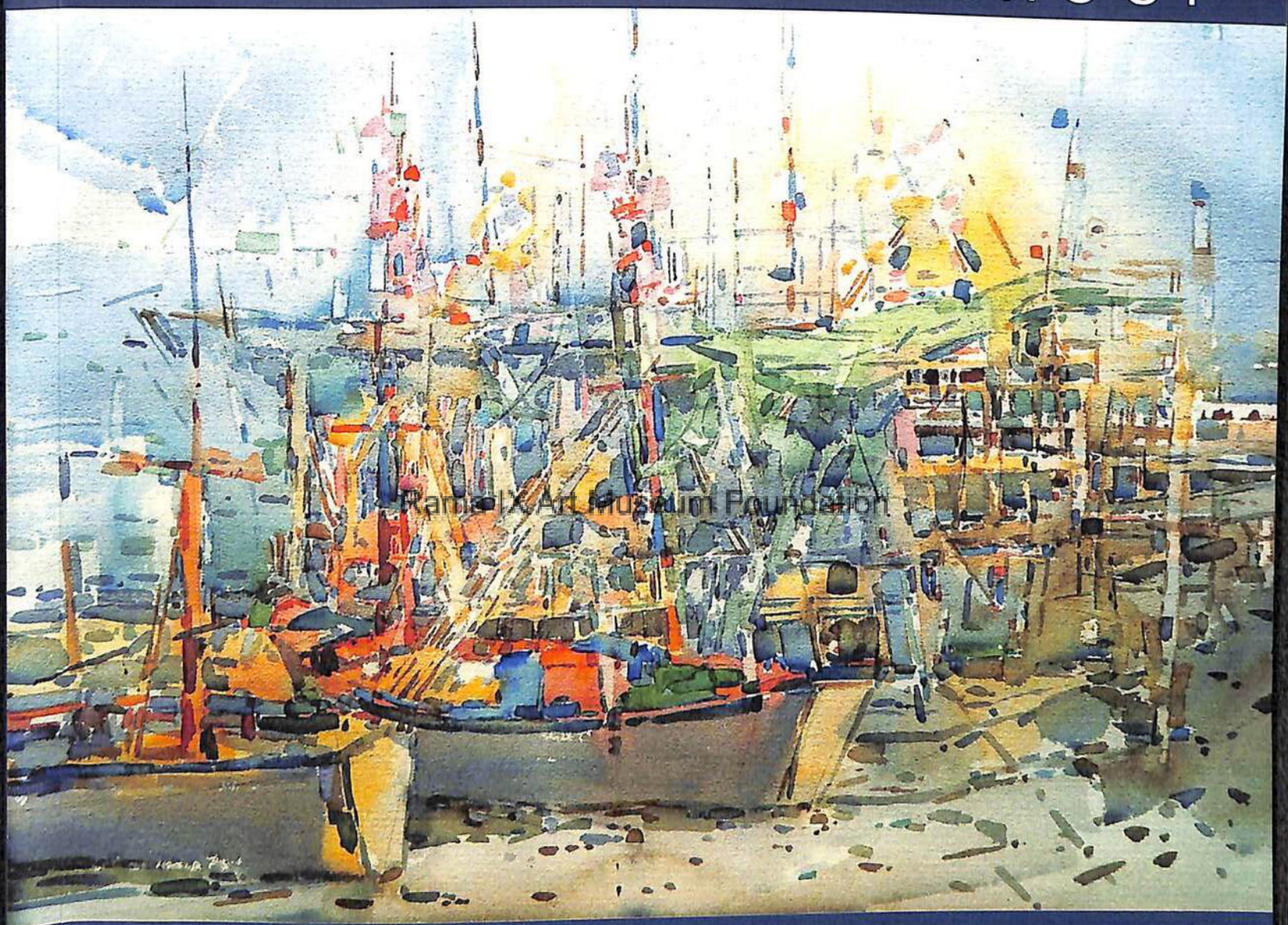
Rama IX Art Museum Foundation

ทวี เกษางาม รวมชีวิตและผลงาน

14 จิตรกร
ตั้งแนวรบด้านศิลปวัฒนธรรมที่หัวหิน

บทความ ศิลปะทวนกระแสสังคม สารสนเทศและเทคโนโลยี

THE OYSTER BAR
HUA-HIN

RESTAURANT
&
GALLERY

Tel. 032-511 624

24 Naresdamri Rd., Near the fishing pier
Hua Hin Prachuabkhirikhan 77110

ART EXHIBITION

BY HUA-HIN ARTIST GROUP 2nd

AT ATELIER ART GALLERY BANGKOK

4-29 OCTOBER 2004

นิทรรศการงานแสดงศิลปกรรม

จิตรกร กลุ่มเมืองหัวหิน ครั้งที่ 2

4-29 ตุลาคม 2547 กรุงเทพฯ

มาร่วมกัน
คืนความขาวให้หาดทราย...คืนน้ำใสให้ทะเล...
คืนเสน่ห์ให้หัวหิน

ขอเชิญร่วมงานการกุศล

คอนเสิร์ตพิทักษ์หัวหิน
Preserve Hua Hin Concert
2004

พบกับนักร้อง-นักดนตรีรับเชิญอาชีพและสมัครเล่น หลากหลายรูปแบบ
ในบรรยากาศแนวเพลงยุค 60's - 70's

วันอาทิตย์ที่ 24 ตุลาคม 2547 19.00 - 24.00น. ณ เขาหินเหล็กไฟ (เขาเรดาร์ จุดชมวิว)
อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ บัตรราคา 1,000 บาท (เพื่อสมทบทุนกลุ่มพิทักษ์หัวหิน)
สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม : กลุ่มพิทักษ์หัวหิน โทร. 032-536-536 กรุงเทพฯ โทร. 0-2626-4983 / 0-2626-3995

สนับสนุนโดย
- กลุ่มพิทักษ์หัวหิน
- บริษัท เชิวาศรม อินเตอร์เนชั่นแนล เฮลท์ รีสอร์ท จำกัด
- เทศบาลเมืองหัวหิน จ. ประจวบคีรีขันธ์
- โรงแรม และรีสอร์ทในเขตพื้นที่หัวหิน

พิทักษ์หัวหิน 2004 PRESERVE HUA HIN

อาณาจักรล่มสลาย ศิลปะยืนยง
ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี

Kingdom may be vanquished but Art shall live eternally
Professor Corrado Feroci

Rama IX Art Museum Foundation

บ้านศิลปิน
Baan Sillapin

Hua-Hin's Great Art , Antique & Fine Drinks

81 Moo 14, Hin Lek Fire, Hua-Hin Prachuabkhirikhan 77110 Thailand
Tel. 032-534830

นิทรรศการงานแสดงศิลปกรรม
โดย จิตรกร กลุ่มเมืองหัวหิน ครั้งที่ 2

สมาชิกกลุ่ม

1 นายทวี	เกษางาม	ประธานกลุ่ม
2. นายธุมากร	พิชัย	รองประธานฯ
3. นายสำรอง	จันทร์ทอง	เลขานุการ
4. นายวิโรจน์	นาครัตน์	สมาชิก
5. นายดนย	บุญทัศนกุล	สมาชิก
6. นางฉันทนา	ศรีสวัสดิ์	สมาชิก
7. นายสวาท	เกษางาม	สมาชิก
8. นางวรรณวิมล	เกษางาม	สมาชิก
9. นายสหัชณัฐ	เถกิงกร	สมาชิก
10. นายเวชยันต์	อุณหสุวรรณ	สมาชิก
11. นายกุญชร	เศรษฐมา	สมาชิก
12. นางสาวศุภสุตา	เกษางาม	สมาชิก
13. นายวรพล	มูลบรรจง	สมาชิก
14. นายพิษณุ	บุญสูงเนิน	สมาชิก

วัตถุประสงค์ของการจัดนิทรรศการ

- เพื่อเผยแพร่ผลงานศิลปกรรมต่อสาธารณชน
- เพื่อเผยแพร่ถึงกิจกรรมการรวมตัวของกลุ่มคนทำงานศิลปะในเมืองหัวหิน
- จัดตั้งกองทุนกลุ่มศิลปินเมืองหัวหิน เพื่อหารายได้สนับสนุนกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ต่อสังคม

สถานที่ ATELIER ART GALLERY อาคารทิสโก้ กรุงเทพฯ

เปิดนิทรรศการ วันจันทร์ที่ 4 ตุลาคม 2547 เวลา 18.30 น.
(นิทรรศการเปิดให้ชม 4 - 29 ตุลาคม 2547)
ตั้งแต่เวลา 10.30 - 19.00 น. หยุด เสาร์ - อาทิตย์

ประธานเปิดงาน นางนลินี งามเศรษฐมาศ
กรรมการผู้จัดการ
บริษัท ธรรมนิติ แคปปิตอล แอดไวเซอร์รี่ จำกัด
Nalinee Ngamsettamas
Director
Dharmniti Capital Advisory Limited

จิตรกร กลุ่มเมืองหัวหิน บ้านศิลปิน ต.หินเหล็กไฟ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ 77110 Tel: 032 534830, 09 8266189

Colonial charm. On the beach. Museum cafe. Topiary and gardens. Warmth. For the kids. Historic architecture. Swimming pools and long beach. Fun dinning. Seafood barbecue. Spa and fitness centre. Relax. Family. Long days reading. Sunset walks along the beach. Weekend break or long holiday. Long memories. Thailand.
Very Sofitel.

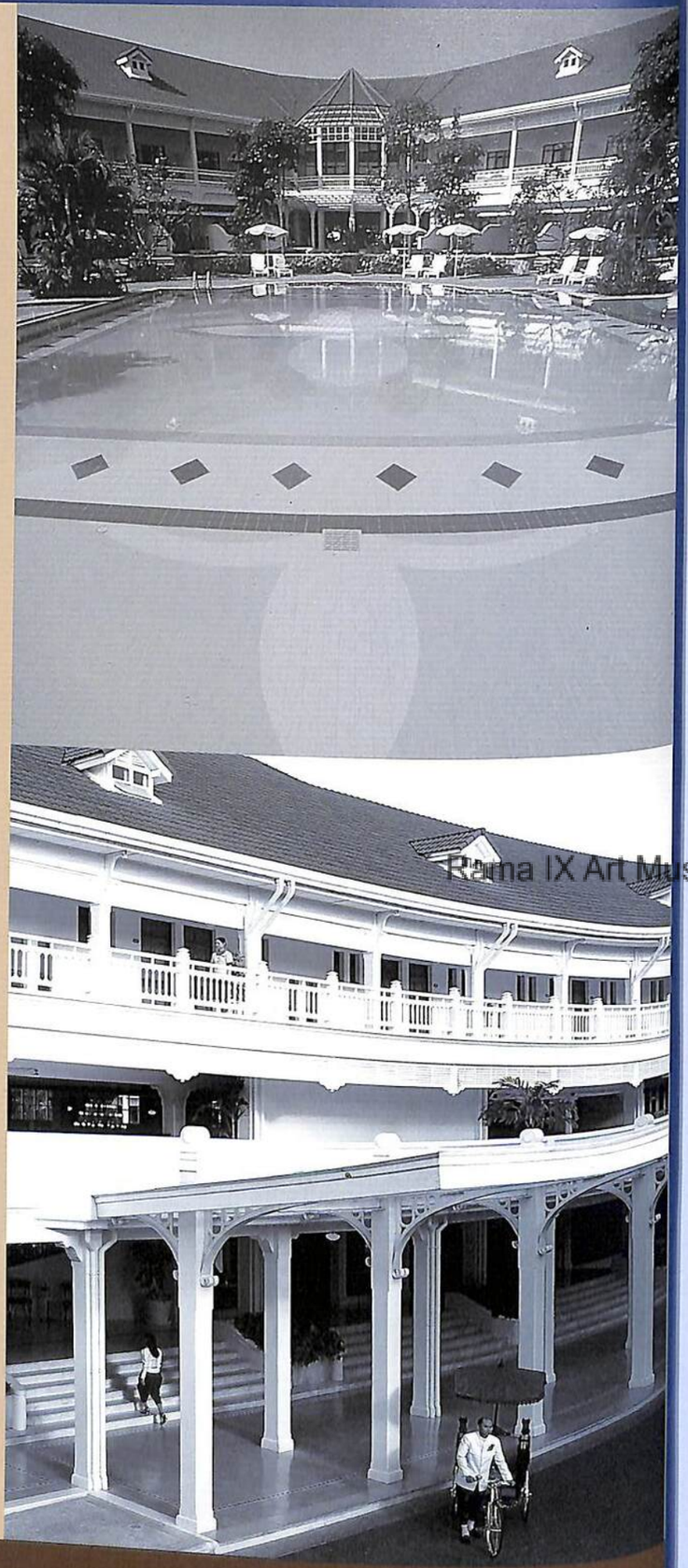

SOFITEL CENTRAL
HUA HIN RESORT

1 Damnernkasem Road, Hua Hin, 77110 Thailand
Tel. +66 32 512 021-38 Fax +66 32 511 014
e-mail: sofitel@sofitel.co.th
www.sofitel.com or www.accorhotels.com/asia

ACCOR ▶ European leader and worldwide group in Hotels and Services

Rama IX Art Museum Foundation

การรวมกลุ่มของจิตรกร เพื่อจัดกิจกรรมร่วมรวบรวมแนวความคิด และผลงานที่พวกเขาสร้างสรรค์ขึ้นออกแสดงสู่สาธารณชนนั้น นับเป็นเรื่องไม่ง่ายนัก ด้วยเหตุผลหลัก 3 ประการ

1. โดยนิสัยของจิตรกร ไม่ชอบยุ่งกับการจัดการและสังคม
2. เหตุผลทาง เศรษฐกิจ และ สังคม การกระจัดกระจายตามเมืองต่าง ๆ ซึ่งยากต่อการติดต่อและนัดพบ
3. ขาดผู้นำที่สามารถจัดตั้งและดำเนินการได้

ปัจจุบันเห็นจะมี "กลุ่มธรรม" ของอาจารย์ประเทือง เอมเจริญ ที่ยังรักษาสถานะภาพของกลุ่มเอาไว้ได้มาร่วม 30 ปี ส่วนกลุ่มอื่น ๆ นั้น มีมากมายซึ่งเกิดขึ้นแล้วก็ยุบไปตามกาลเวลา

กลุ่มจิตรกรเมืองหัวหิน ซึ่งมี **ทวี เกษางาม** เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการจัดตั้ง นับเป็นกลุ่มคนทำงานศิลปะรุ่นใหม่ หรือศิลปินหนุ่ม - สาว (Young Artist) ซึ่งหากพวกเขาสามารถยืนหยัดใช้ชีวิตบนถนนคนทำงานศิลปะเพื่อก้าวสู่ความเป็นมืออาชีพ ในอนาคตพวกเขาต้องเป็นจิตรกรอาวุโสอย่างแน่นอน

ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล

ปลายปีหน้า พ.ศ. 2548 ผมจะมีอายุครบหกสิบ สมมติว่าแปดสิบ ผมจะต้องไปจากโลกนี้ ระยะเวลาจากครรภ์แม่ถึงวัยหกสิบ เป็นห้วงเวลาที่มากพอที่จะมีอดีตอันยาวนานให้มองอย่างใคร่ครวญ และยังเหลือห้วงเวลาไม่น้อยสำหรับอนาคตก่อนเดินทางสู่เชิงตะกอน

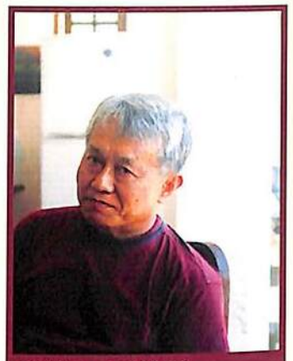

ชุมพล ดอนสกุล

- อดีตผู้อำนวยการสายงานปรับปรุงโครงสร้างหนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทย
- อดีตคณะกรรมการจัดงานหาศิลปะของธนาคารแห่งประเทศไทย
- รองกรรมการผู้จัดการบริษัทบริหารสินทรัพย์สุขุมวิทจำกัด

ผมเกิดมาท่ามกลางสังคมเกษตรกร เจริญเติบโตและถูกอบรมตามแบบสังคมอุตสาหกรรม และกำลังถูกผลักดันไปสู่อนาคตของสังคมสารสนเทศ และ เทคโนโลยี มีความแตกต่างระหว่างสังคมเกษตรกรรมกับสังคมอุตสาหกรรม ระหว่างสังคมอุตสาหกรรมกับสังคมสารสนเทศและเทคโนโลยี และไม่ต้องพูดถึงความแตกต่างระหว่างสังคมสารสนเทศและเทคโนโลยีเพราะแตกต่างกันราวกับอยู่คนละโลก

สังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมเอื้อเฟื้อ ผู้คนรู้จักกันหัวบ้านท้ายบ้าน การผลิตส่วนใหญ่เพื่อการบริโภคในครัวเรือน ที่เหลือก็เอื้ออาทรแก่กัน มีบ้างที่ขาย แต่ก็เป็นเพียงส่วนน้อย วันเวลาเดินไปตามจักราศรี หมุนเวียนไปตามฤดูการผลิต ร้อน ฝน หนาว เป็นวัฏฏะจักร ไม่มีชั่วโมง นาทีกำกับเวลาการทำงาน งานศิลปะก็เฉกเช่นรากเหง้าของสังคม คือผลิตเพื่อการบริโภคของตัวเอง (ผลิตตามความพอใจของผู้ผลิต) หรืออาจจะเอื้ออาทรต่อสังคมก็คือการผลิตตามศรัทธา

เมื่อสังคมอุตสาหกรรม เริ่มคุกคามสังคมเกษตรแล้วครอบงำในที่สุด คุณเคยสังเกตุไหมว่าครอบครัวขนาดใหญ่ของสังคมเกษตร อันประกอบด้วย พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา และอยู่ติดภูมิลำเนา ไม่มีการเคลื่อนย้าย ได้แปรเปลี่ยนไป ครอบครัวขนาดใหญ่ แตกสานซ่านเซ็นเป็นครอบครัวขนาดเล็กมีเพียงพ่อ-แม่ลูกเป็นองค์ประกอบของครอบครัว ผู้ใหญ่ (พ่อแม่) ออกไปทำงาน ลูก ๆ ถูกส่งไปโรงเรียน ผู้สูงอายุ ถูกส่งไปบ้านพักคนชรา หรือไม่ก็ถูกปล่อยให้อ้างว้างหรือว้าเหว่อยู่ในชนบท

ชีวิตถูกแบ่งแยกชัดเจน ระหว่างผู้บริโภคกับผู้ผลิต แต่ความเป็นจริงของชีวิต ในหนึ่งร่างจะมีสองวิญญาณ คือวิญญาณของผู้บริโภคกับผู้ผลิต

สถานศึกษาและครอบครัว อบรมสั่งสอนให้เป็นคนมีความโอบอ้อมอารี มีระเบียบอยู่ในกฎเกณฑ์ รู้จักระงับอารมณ์ เชื่อฟัง รู้จักการทำงานเป็นทีม อันเป็นวิญญาณของผู้ผลิต ขณะเดียวกัน ในฐานะผู้บริโภค เขาจะถูกเสี้ยมสอนให้เป็นคนเห็นประโยชน์แห่งตน ที่พึงมีพึงได้ รู้จักการเรียกร้องผลประโยชน์จากผู้อื่น ทำตามอารมณ์ของตัวเองมากกว่าหยุดยั้งคิดถึงเหตุผล เรียกร้องสิทธิ แต่ลืมหน้าที่ เมื่อมีโอกาสจะละเมิดกฎเกณฑ์ทั้งปวง และหาความสุขใส่ตัว

เส้นทางที่ทอดยาวจากวันที่เริ่มเข้าเรียน เพื่อถูกอบรมสั่งสอน วัฒนธรรมของสังคมอุตสาหกรรม ผ่านการดำรงชีวิตในสังคมอุตสาหกรรม ที่ต้องรู้กฎระเบียบในการทำงาน และการดำเนินชีวิต มาจนอายุจะครบหกสิบในปลายปีหน้า กระแสสารสนเทศและเทคโนโลยีเริ่มคุกคามสังคมอุตสาหกรรมที่เคยชิน มันถูกคุกคามเหมือนเช่นกับมันคุกคามสังคมเกษตรกรรมในอดีต

เมื่อกระแสสารสนเทศและเทคโนโลยีพัดผ่านไม่เพียงแต่จะทำให้โลกไร้พรหมแดนเท่านั้น มันยังทำให้ความเชื่อดั้งเดิมของผู้คน ปั่นป่วน สับสน หลากหลายความคิด ขัดแย้ง สั่นโยกอาณาจักรทางจิต ราวกับว่าหัวใจถูกจับแขวนไว้บนเส้นด้ายเปื่อยยุ่ยกลางพายุโหมกระหน่ำ

ความเชื่อดั้งเดิมเกี่ยวกับวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตทั้งหลายในโลกนี้เริ่มต้นมาจากสัตว์หรือพืชเซลล์เดียว (ร่างกายที่ซับซ้อน วิวัฒนาการมาจากสัตว์หรือพืชเซลล์เดียว) แต่ทฤษฎีใหม่กลับประกาศว่าชีวิตในรูปเรียบง่ายสืบทอดมาจากรูปที่สับสน

นับตั้งแต่นักชีววิทยาหนุ่ม นาม James Watson และ Francis Crick แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ได้ค้นพบดีเอ็นเอ (DNA) ในปี พ.ศ. 2496 อันเป็นการค้นพบความลับแห่งชีวิต ได้แก่การทำงานของเซลล์และยีน จนทำให้สามารถสังเคราะห์ยีนขึ้นมาได้สามารถเปลี่ยนรากของเซลล์ได้ จนทำให้นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลก สร้างรูปชีวิตใหม่ ๆ ได้ หรือแม้กระทั่งการเนรมิตชีวิตที่เหมือนกันราวกับว่าเป็นการแบ่งภาคของนารายณ์ด้วยวิธีการเพาะเนื้อเยื่อที่เรียกว่าโคลนนิ่ง (Cloning) มนุษย์สามารถเข้าไปมีส่วนสร้างหรือจบกระบวนการวิวัฒนาการได้ด้วยตัวเอง ไม่ใช่ภาระของพระเจ้าดังเช่นที่เชื่อกันมาตั้งแต่ดั้งเดิมต่อไปอีกแล้ว

ในเรื่องวันเวลาก็เช่นกัน เราเชื่อว่ามันเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างสม่ำเสมอ จากจุดหนึ่งในอดีตมาสู่ปัจจุบัน ต่อเนื่องไปยังอนาคต มันเดินทางของมันอย่างอิสระ ไม่ขึ้นแก่ใคร ครอบคลุมตลอดห้วงจักรวาล และเป็นอิสระจากมวลสารและเนื้อที่ ...เวลาในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต คือเวลาตัวเดียวกัน ที่เดินตรงไปข้างหน้าอย่างสม่ำเสมอ

ภาพประกอบโดย: เวชยันต์ อุณหสุวรรณ

ไอน์สไตน์ ไม่เชื่อว่า "เวลา" เดินทางอย่างตรงไปตรงมา เป็นอิสระไม่ขึ้นแก่ใคร ไอน์สไตน์ เชื่อว่า "เวลา" ยืดได้ หดได้ ขึ้นอยู่กับสัมพันธภาพของอุบัติการณ์ในขณะนั้น ซึ่งเขาพิสูจน์โดยยกตัวอย่างของคนสองคนบนรางรถไฟ

คนหนึ่งยืนนิ่งอยู่บนรางรถไฟ เขามองเห็นฟ้าผ่าทีเดียว สองแห่ง แห่งหนึ่งไกลออกไปทางเหนือ อีกแห่งหนึ่งทางใต้ และตัวเขายืนอยู่ตรงกลางระหว่างฟ้าผ่าสองแห่ง เขาเห็นสายฟ้าทั้งสองเกิดขึ้นพร้อมกัน ส่วนอีกคนหนึ่งนั่งอยู่บนรถไฟที่กำลัง แล่นด้วยความเร็วสูง ไปทางทิศเหนือ เขาก็เห็นฟ้าผ่าเหมือนกัน แต่สายฟ้าทั้งสองที่เขาเห็นไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกัน เนื่องจากรถไฟพาตัวเขาเคลื่อนอย่างรวดเร็ว จากใต้ไปสู่เหนือ ทำให้เขาเห็นว่า ฟ้าผ่าจากทางเหนือก่อนฟ้าผ่าจากทางใต้ สรุปได้ว่าอะไร ก็ตามที่เกิดก่อน เกิดหลัง (เวลา) นั้นขึ้นอยู่กับคนมอง..... "เวลา มิใช่สิ่งที่เป็นอิสระไม่ขึ้นแก่ใคร หากมีลักษณะเป็นสัมพันธภาพอันเป็นการล้างความเชื่อเดิมที่เห็นว่า การเกิดก่อนและเกิดหลัง อยู่แยกกัน ไม่ได้สัมพันธ์กับใคร

วิชาฟิสิกส์ ค้นพบทฤษฎีใหม่ ๆ อยู่เสมอ อย่างเช่นเรื่องของหลุมดำที่เกิดขึ้นในท้องฟ้า และดูดกลืนทุกสิ่งทุกอย่างเข้าไปในตัวมัน แม้กระทั่งแสง พลังงาน และมวลสารถูกทำลาย เวลาชั่วขณะเดียวในหลุมดำ อาจเท่ากับหนึ่งกัปในโลก ถ้าส่งนักบิน อวกาศไปสำรวจหลุมดำ เขาอาจกลับมาอีกล้านปีข้างหน้า ทั้งๆ ที่นาฬิกาในยานอวกาศของเขาเพิ่งเคลื่อนที่ไปเพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น

Bhumibol IX Art Museum Foundation

Dr. Gerald Feinberg ได้ค้นพบสารหนึ่งชื่อว่า Tachyons ซึ่งเคลื่อนที่ได้ไวกว่าแสง จนทำให้เวลาเดินถอยหลัง

"เวลา" มีความแตกต่างกันไปตลอดห้วงจักรวาล "เวลา" อาจเดินเร็ว ช้า หรือถอยหลัง ขึ้นอยู่กับว่ามันอยู่ที่ไหน เป็นการคว่ำความเชื่อว่า "เวลา" เป็นสิ่งเที่ยงตรง เป็นอิสระ ไม่ขึ้นแก่ใคร

การกำเนิดชีวิตที่เห็นได้ ยังถูกหักล้างลงจากความเชื่อเดิม การเดินทางของเวลาที่วัดด้วย วัน ชั่วโมง นาที วินาที อย่างเที่ยงตรงสม่ำเสมอ และเชื่อว่าเป็นอิสระไม่ขึ้นตรงกับใครก็ถูกหักล้างลงไปอย่างไม่เป็นท่า แล้ว "ความงาม" ในงานศิลปกรรมอันเกิดจากความรู้สึกซึ่งเป็นนามธรรม อันจับต้องไม่ได้ มีหรือจะไม่ถูกกระทบกระทั่งและเปลี่ยนแปลง

ราวปี พ.ศ. 2038 Alberti และ Piero della Francesca ได้พิสูจน์ให้เห็นหลักความจริง

ภาพประกอบโดย: ทวี เกษางาม

ที่เป็นรูปธรรมทางคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการวาดภาพด้วยการวิเคราะห์กฎว่าด้วยสิ่งที่ปรากฏอยู่ใกล้และไกล รวมไปถึงสัดส่วนของวัตถุธาตุที่ปรากฏ (Laws of perspective and proportion)

Leonado da Vinci บุรุษระบือนามผู้ถือกำเนิดในปี พ.ศ. 1995 ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นจิตรกร ประติมากร สถาปนิก และวิศวกร แห่งยุคสมัยนั้น โดยผลงานทางด้านจิตรกรรมที่ทิ้งไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้เห็น คือ "Last Supper " ที่ Sta. Maria della Grazie (เป็นผลงานที่รังสรรค์ระหว่างปี พ.ศ. 2038-2040) และผลงานการตกแต่ง ฝ้าเพดาน Sala della Asse ใน Milan Castello Sfarzesco (พ.ศ. 2041) ได้ก้าวไปไกลกว่า Alberti และ Piero della Francesca ด้วยการสร้างบทบัญญัติแห่งวิทยาศาสตร์ของการวาดภาพ (Science of Painting) อย่างก้าวไกลกว่ายุคสมัยที่ Leonado ดำรงอยู่

Leonado เริ่มต้นบทบัญญัติจากพื้นฐานที่เชื่อว่าการเห็นภาพ (Corporeality อันได้แก่ ส่วนรูปธรรมทั้งหมดของวัตถุธาตุและพฤติกรรมทั้งปวงของวัตถุธาตุ) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากอวัยวะความรู้สึกที่ไม่เคยผิดพลาดในประสบการณ์ที่ยังผลไปถึงความแม่นยำ และ ความเชื่อได้ใน

Rama IX Art Museum Foundation

ประสบการณ์นั้น ซึ่งเป็นที่มาของสมการ "การเห็น" ร่วมกับ "การรับรู้" ของจิตรกร ผู้มีพลังแห่งการเห็นและรับรู้ร่วมกัน เหนือกว่าบุคคลอื่น ในการที่จะถ่ายทอดออกมาเป็นภาพ ทำให้ Leonado เฝ้าสังเกตุ สิ่งที่มองเห็นด้วยสายตาแล้วจดจำรูปร่าง (Form) และโครงสร้าง (Structure) แล้วอธิบายวัตถุธาตุนั้นด้วยการวาดภาพอย่างที่มันเป็น ซึ่งเป็นที่มาแห่ง Drawing ที่ใช้เป็นแม่บทแห่งการรังสรรค์งานจิตรกรรมในสมัยถัดมาจากห้วงเวลาที่ Leonado มีชีวิตอยู่ในยุคศิลปะ Renaissance ก้าวเข้าสู่คริสต์ศตวรรษที่ 16-18 ด้วยยุคศิลปะที่แปรเปลี่ยนจาก Mannerism สู่ยุค Baroque แล้วก็ Rococo ผลงานจิตรกรรมล้วนต้องมีพื้นฐาน Drawing เป็นสำคัญ แม้ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ศิลปะเริ่มแยกย่อยออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ อาทิ Romanticism Neo - Classicism Realism หรือแม้กระทั่ง Impressionism ยังต้องมีพื้นฐาน Drawing

ภาพประกอบโดย: ทวี เกษางาม

ล่วงเข้าคริสต์ศตวรรษที่ 20 พื้นฐาน Drawing เริ่มสั่นคลอน ด้วยศิลปะกลุ่ม Expressionism, Cubism, Surrealism และ Abstract ซึ่งเสนอปรัชญาแห่งความงามแบบลดทอนรายละเอียดไปจนกระทั่งไร้รูป (Non-Figurative) แทนความงามดั้งเดิมที่ต้องมีรูปร่างที่เห็นด้วยตา (Figurative) และพื้นฐาน Drawing ก็ไม่จำเป็นสำหรับการรังสรรค์งาน Abstract แม้ลิงชิมแปนซีที่ถูกฝึกให้จับพู่กันแล้วเล่นสียังสามารถ สร้างผลงาน Abstract ได้ดังที่เป็นข่าวกึกก้องทั่วโลกเมื่อราว 20 ปีที่แล้ว ซึ่งไม่ได้ผิดแผกไปจากผลงาน Abstract ของจิตรกรบางท่านที่เพียรพยายามอธิบายภาพ Abstract ด้วยโวหาร

คุณค่า Abstract ที่แท้จริงไม่ได้อยู่ที่โวหาร การสำแดง โวหาร ควรปรากฏอยู่ในบทกวีหรือวรรณกรรม มิใช่ในจิตรกรรม

พุทธองค์ทรงปฏิเสธโดยสิ้นเชิงที่จะทำเวลาให้สูญเสียไปกับสิ่งที่ไม่อาจแสดงให้เห็นได้ด้วยเหตุผลทางคำพูด หากใครพยายามเช่นนั้น พระองค์จะทรงยับยั้งเสีย แล้วดึงผู้นั้นกลับมาสู่ความจริง ที่เขาจะต้องเกี่ยวข้องและปฏิบัติได้ ในชีวิตจริงโดยทันที สิ่งที่พึงรู้ได้ด้วยคำพูด ทรงแนะนำ ด้วยคำพูด สิ่งที่พึงรู้ด้วยการเห็นทรงให้เขาดู มิใช่ให้ดูสิ่งที่จะต้องเห็นด้วยคำพูด

จิตรกรรมเป็นทัศนศิลป์ที่พึงรู้ด้วยการมองเห็น บรรพบุรุษเราไม่เคยบรรยายภาพด้วยโวหาร แต่บรรยายภาพ ด้วยสีสันเพื่อให้คนดู

ภาพประกอบโดย: พิษณุ บุญสูงเนิน

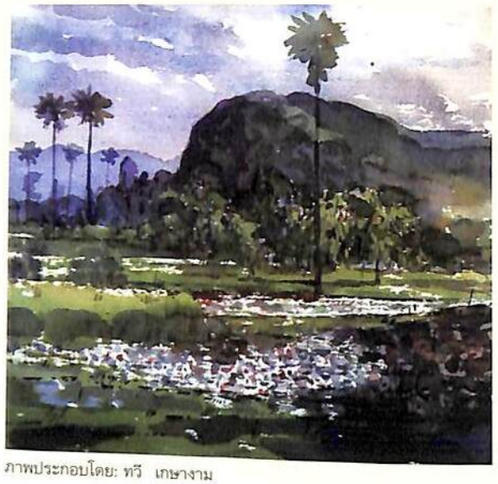

ภาพประกอบโดย: ทวี เกษางาม

ภาพประกอบโดย: ทวี เกษางาม

นานนับศตวรรษแล้วที่รูปแบบและเทคนิคศิลปะตะวันตก เริ่มหลั่งไหลเข้าสู่ประเทศไทย มันมาพร้อมกับกระแสการล่าอาณานิคมของประเทศในยุโรปที่แข่งขันการยึดครองแผ่นดิน ทุกภูมิภาคของโลกไว้ในอำนาจ เพื่อหาวัตถุดิบราคาถูกในการปฏิวัติอุตสาหกรรม ประมาณกันว่าก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง จะระเบิดขึ้นกว่าร้อยละแปดสิบห้าของพื้นที่ทั่วโลก ตกอยู่ภายใต้อาณานิคมของยุโรป

ประเทศต่าง ๆ ในแถบนี้ที่อยู่ล้อมรอบเรา ไม่ว่าจะเป็น พม่า ลาว เขมร มาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน อินโดนีเซีย ลังกา ฟิลิปปินส์ และอินเดีย ล้วนอยู่ภายใต้อาณานิคมของยุโรป มีเพียงประเทศไทย ที่สามารถยืนหยัดรักษาเอกราชเอาไว้ได้ แต่อิทธิพลทางเศรษฐกิจ สังคม ศิลปะและวัฒนธรรม ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า รังสีของมันได้แผ่กระจายเข้ามารุกล้ำยังแผ่นดินนี้

ศิลปะและวัฒนะธรรมดั้งเดิมของประเทศอาณานิคม ถูกเยาะหยัน และดูแคลนว่า ต่ำต้อยไร้ความคิดสร้างสรรค์ แม้ประเทศญี่ปุ่นผู้มีความแข็งแกร่งทางศิลปะและวัฒนธรรม (แน่นอนทางเศรษฐกิจด้วย)ในยุคสมัย ช่วงสองทศวรรษสุดท้ายของศตวรรษที่ 19 ยังหวั่นไหวถึงกับส่งจิตรกรไปศึกษาวิชาศิลปะที่ประเทศฝรั่งเศส เพื่อซึมซับเทคนิคการสร้างสรรค์งานศิลปะแบบเรียลลิศซึมและอิมเพรสชันนิสซึมของตะวันตก สำหรับนำมารังสรรค์ศิลปะในแบบฉบับของญี่ปุ่น

กรณีของญี่ปุ่นอยู่สุดขั้วของอีกด้านหนึ่ง ถ้านำมาเปรียบเทียบกับอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นอาณานิคมของดัชท์อยู่เกือบสามร้อยปี

อินโดนีเซียปฏิเสธที่จะรับรู้และเรียนศิลปะตะวันตกมาโดยตลอด จนกระทั่งราวทศวรรษที่ 1930 จึงเริ่มมีการเรียนศิลปะตะวันตกมาโดยตลอด แน่นอน

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลปะและวัฒนธรรมดั้งเดิมของ อินโดนีเซีย ไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่สวย และสง่างาม แต่ในทัศนะของพัฒนาการ ทางศิลปะแล้วการสร้างงานโดยเคร่งครัด อยู่กับรูปแบบดั้งเดิม รวมไปถึงการยึดติดกับสุนทรีย์ดั้งเดิมอย่างเหนียวแน่น เป็นการย่ำเท้าอยู่กับที่อันเป็นเรื่อง สวนทางกับความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์ ทุกอย่างล้วนเป็นพลวัต

กระทั่งอินโดนีเซียได้รับเอกราชเมื่อปี ค.ศ. 1949 ศิลปะตะวันตก จึงได้เริ่มผสมผสานกับศิลปะดั้งเดิม แต่กระนั้นก็ตามยังมีข้อถกแถลงอยู่ว่า ศิลปะสมัยใหม่ ควรผูกติดอยู่กับอดีต หรือว่าควรจะเป็นนวกรรม หรือว่าศิลปะควรจะเป็นไปเพื่อเอกลักษณ์ ของอินโดนีเซีย หรือเพื่อสุนทรีย์เพียงประการเดียว

กรณีของประเทศไทย อาจแผกไปจากญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศเอกราชเหมือนกัน ที่ส่งจิตรกรไปเรียนรู้ศิลปะตะวันตก ถึงถิ่นกำเนิดและก็ไม่เหมือนอินโดนีเซียที่ปฏิเสธศิลปะตะวันตกในยุคอาณานิคมเฟื่อง (ยุคต้นของสังคมอุตสาหกรรมเริ่มระบาด)

ประเทศไทยทั้งไม่ส่งจิตรกรไปเรียนรู้และทั้งไม่ปฏิเสธศิลปะตะวันตก ไทยก็ยังเป็นไทที่มีวิธีการของตัวเอง

กลางศตวรรษที่ 19 ศิลปะตะวันตกเข้ามายังแผ่นดินนี้ พร้อมๆ กับการคุกคามของยุโรปในการล่าอาณานิคม แต่ด้วยกุศโลบายทางการเมือง ผนวกกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนทั้งชาติที่มีองค์พระมหากษัตริย์เป็นประมุขดุจร่มโพธิ์ทอง ช่วยนำพาให้เรารอดพ้นจากเงื้อมมือนักล่าอาณานิคมจากยุโรป และแม้ว่าทางการเมืองและศิลปะจะไม่มีส่วนสัมพันธ์กัน แต่วิถีทางการมีปฏิกิริยาต่อศิลปะตะวันตก กับมีลักษณะคล้ายคลึงกันเป็นอย่างยิ่งคือไม่ด่วนรับ แต่ก็ไม่ปฏิเสธที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในวิสัยทัศน์ของตนเอง

หลักฐานที่ปรากฏชัดในเรื่องนี้คือภาพวาดบนฝาผนังพระอุโบสถวัดบวรนิเวศและพระอุโบสถวัดบรมนิวาส ซึ่งวาดโดย ขรัว อินโข่ง ในราวปลายทศวรรษ พ.ศ. 2390

ภาพวาดนี้แตกต่างไปจากภาพวาดบนฝาผนังพระอุโบสถทั่วไป ที่เล่าเรื่องราวพุทธประวัติ นรก สวรรค์ และพุทธธรรม ด้วยภาพวาดไทยประเพณี ซึ่งลักษณะภาพเป็นสองมิติ แบนราบไม่มีมิติด้านความลึก แต่ภาพวาดของ ขรัว อินโข่ง กลับมีมิติด้านความลึก และสร้างบรรยากาศอย่างศิลปะตะวันตก หากยังคงจิตวิญญาณไทยเอาไว้ครบถ้วน อันเป็นการนำเอาเทคนิคตะวันตกมาประยุกต์รับใช้วิสัยทัศน์ที่พันพันธนาการทางความคิดได้อย่างแยบยล

ภาพดอกบัวใหญ่บานเต็มที่อยู่กลางสระ ทั้งที่ปรากฏบนผนังอุโบสถวัดบวรนิเวศ และวัดบรมนิวาส เป็นสัญลักษณ์ทางพุทธปัญญาที่ ขรัว อินโข่ง สร้างสรรค์ เป็นประธานของภาพเด่นอยู่ท่ามกลางหมู่ชน อยู่ริมสระ ซึ่งแต่งกายแบบชาวตะวันตก กำลังชื่นชมบัวบานดอกนั้น แม้โดยรวมของภาพจะอาศัยเทคนิคของศิลปะตะวันตก แต่ก็สื่อวิสัยทัศน์ไทยดั้งเดิมได้อย่างงดงาม

ก่อนสิ้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 พระบรมวงศานุวงศ์ ที่เคยเสด็จเยือนหรือเคยศึกษาที่อังกฤษกลับถิ่นกำเนิดพร้อมกับรสนิยมในการชื่นชมงานศิลปะในรูปลักษณะของการสะสม และเป็นสิ่งประดับบ้านได้ เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความสนใจในศิลปะตะวันตกแพร่หลายในกลุ่มชนชั้นสูงของประเทศ

ช่วงต้นศตวรรษที่ 20 แทนที่ไทยจะส่งจิตรกรไปเรียนศิลปะตะวันตก เช่นที่ญี่ปุ่นกระทำ เมื่อปลายศตวรรษที่ 19 พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เชื้อเชิญประติมากรชาวอิตาลีนาม Corrado Feroci มาสร้างสรรค์งานศิลปะให้แก่ประเทศไทย Corrado Feroci สร้างสรรค์ผลงานไว้มากมาย และแน่นอน บุรุษผู้นี้ได้เป็นผู้สอนเทคนิค การสร้างสรรค์งานศิลปะแบบตะวันตกแก่คนไทยเป็นระยะเวลายาวนาน รวมทั้งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญในการก่อตั้ง มหาวิทยาลัยศิลปากร

นาม Corrado Feroci อาจไม่คุ้นหู แต่ถ้าเป็นนามศาสตราจารย์ ศิลป พีระศรี แล้ว เชื่อแน่ ผู้คนย่อมคุ้นชื่อนี้เป็นอย่างดี

Corrado Feroci ไม่ใช่ใครอื่น แท้จริงคือศาสตราจารย์ ศิลป พีระศรี (พ.ศ. 2434-2505) นั่นเอง

ภายหลังการเรียกร้องเป็นระยะยาวนานของศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี หอศิลปะแห่งแรกของประเทศก็ได้ถือกำเนิดขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2501 ณ อาคารซึ่งเคยเป็นที่ทำการเก่าของกระทรวงคมนาคม ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับอนุสาวรีย์ทหารอาสา (เชิงสะพานพระปิ่นเกล้าในปัจจุบัน)

ภาพประกอบโดย: ฉันทนา ศรีสวัสดิ์

หอศิลปะแห่งนี้ นอกจากจะใช้เป็นที่จัดแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ แล้วยังใช้เป็นที่จัดแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยของจิตรกรรมและประติมากรรมไทยอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เป็นการศึกษาศิลปกรรมร่วมสมัยแก่ประชาชนทั่วไป

อายุของหอศิลปะแห่งนี้ดูสั้นนัก เพียงกาลเวลาผ่านไปไม่เต็ม 6 ปี อาคารที่ใช้เป็นหอศิลปะก็ถูกรื้อถอนไปเมื่อปี พ.ศ. 2507 เพื่อสร้างโรงละครแห่งชาติที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

หอศิลปะถูกกลืนหายไปกับการเกิดโรงละครแห่งชาติ ด้วยไม่มีพื้นที่สำหรับห้องแสดงนิทรรศการทางด้านจิตรกรรมและประติมากรรมเลย

การเกิดโรงละครแห่งชาติเพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมการแสดงของไทย ซึ่งเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง แต่ใยต้องฆ่าศิลปะทางด้านจิตรกรรมและประติมากรรม ทั้ง ๆ ที่ศิลปะด้านการแสดงกับศิลปะด้านจิตรกรรมและประติมากรรม น่าจะร่วมเจริญเติบโต ส่งเสริมซึ่งกันและกัน

ห้วงเวลาเดียวกันกับที่หอศิลปะแห่งแรก ถูกฝังกลบอยู่ใต้ฐานโรงละครแห่งชาติ (ซึ่งปัจจุบันยืนตายซากเหนือหลุมฝังศพ หอศิลปะ) ได้มีความเคลื่อนไหวของผู้มีนิสัยรักงานจิตรกรรมและ ประติมากรรม ผู้มีพลังผลักดันทางสังคมในการที่จะให้มีหอศิลปะร่วมสมัย สำหรับประชาชน

Rama IX Art Museum Foundation

ขึ้นมาโดย ศาสตราจารย์ ดร.ป่วย อึ้งภากรณ์ เจ้าของประโยค **"...ประชาคมใด ที่เพิกเฉยต่อความงามทางศิลปะ ประชาคมนั้นย่อมจะเจริญสมบูรณ์มิได้ และประชาคมใดที่เอาใจใส่บำรุงศิลปะวิทยา ประชาคมนั้นย่อมประสบความเจริญ มิใช่แต่ในด้านศิลปะอย่างเดียว ย่อมจะเจริญในด้านความดีและความจริงอันเป็นองค์ประกอบแห่งสันติสุขแห่งมนุษย์ในประชาคม...."** ในฐานะผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ ได้ผลักดันรัฐบาลให้จัดสรรงบประมาณ ประจำปี 2508 จำนวน 1 ล้านบาท อุดหนุนมูลนิธิหอศิลป์พีระศรี ซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อป พ.ศ. 2507 โดยมี ม.ร.ว. พันธ์ทิพย์ บริพัตร เป็นประธาน ศาสตราจารย์ ดร.ป่วย อึ้งภากรณ์ เป็นรองประธาน นายภุชงค์ เพ่งศรี เป็นกรรมการและเหรัญญิก ศาสตราจารย์ ดร.พัทยา สายหู เป็นกรรมการและเลขานุการ

เงินทุนของมูลนิธิหอศิลป์พีระศรี ได้จากการบริจาคของบุคคล ธนาคาร มูลนิธิ บริษัท จิตรกรและประติมากรที่บริจาคผลงานขายเป็นทุนสมทบ แต่ส่วนใหญ่เงินทุนได้จากการขายผลงานของจิตรกรและประติมากรที่บริจาคให้ ในการแสดงศิลปะนานาชาติ เมื่อปี พ.ศ. 2508 จำนวนเงินเกือบหนึ่งล้านบาท

ภาพประกอบโดย: ทวี เกษางาม

เงินที่ได้รับจากการจัดสรรค์งบประมาณของรัฐ กับเงินบริจาคมีจำนวนมากพอ สำหรับการก่อสร้างหอศิลปะร่วมสมัย แต่ก็มีวิบากกรรม ที่ทำให้งานไม่สามารถดำเนินไปได้ เพราะไม่มีที่ดินแม้แต่สวนลุมพินีซึ่งมีพื้นที่มากมายสำหรับกิจกรรมอุบาทว์ก็ยังไม่มีที่ดินให้สำหรับสิ่งที่เป็นสุนทรียะ

จนล่วงเข้าปี พ.ศ. 2516 จึงได้ฤกษ์กำเนิด เมื่อ ม.ร.ว.พันธ์ทิพย์ บริพัตร ได้เสนอที่ดินของท่านจำนวน 1 ไร่ ในซอยอรรถการประสิทธิ์ สาทรใต้ ให้มูลนิธิหอศิลป์พีระศรีเช่า ในอัตราสงเคราะห์ เท่ากับที่ดินของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ การก่อสร้างจึงได้เริ่มขึ้น และแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2517

หอศิลป์พีระศรี ได้จัดกิจกรรมหลากหลาย เช่น นิทรรศการผลงานศิลปะร่วมสมัย ทั้งของไทยและเทศ การจัดดนตรีและศิลปะการแสดง การจัดกิจกรรมทางวิชาการ

การดำเนินการของหอศิลป์พีระศรี เป็นแบบอย่างของหอศิลปะสำหรับประชาชนที่เปิดโอกาสให้โลกของศิลปะร่วมสมัย ได้ใกล้ชิดกับประชาชน และเป็นการให้บริการแก่ชุมชนอย่างมีคุณค่า แต่สิ่งดี ๆ มักจะมีเรื่องรันทด เข้ามาแทรกราวกับนิยายน้ำเน่า ที่ตัวเอกมักจะยากจนเงินตรา ซ้ำร้ายหัวเรี่ยวหัวแรงคนสำคัญของมูลนิธิหอศิลป์พีระศรี ศาสตราจารย์ ดร.ป่วย อึ้งภากรณ์ ถูกภัยการเมืองคุกคาม จนต้องระเห็ดไปอยู่อังกฤษ ยิ่งทำให้ฐานะทางการเงินของมูลนิธิฯ ย่ำแย่ลงไปอีก และสายป่านสุดท้ายก็ขาดผึงลงเมื่อ ม.ร.ว. พันธ์ทิพย์ ผู้ก่อตั้งและประธานกรรมการมูลนิธิฯ ถึงแก่กรรมลงไม่นาน หอศิลป์พีระศรีก็ถึงแก่กาลกิริยาในปลายปี 2533

ศาสตราจารย์ ศิลป พีระศรี เป็นผู้ทุ่มเทชีวิตทั้งชีวิต ให้กับงานปูพื้นฐานและพัฒนาศิลปะร่วมสมัยให้กับประเทศไทย ราวกับว่าแผ่นดินนี้คือแผ่นดินแม่ของท่าน ผลจากการทุ่มเทให้กับการสร้างคนทำงานศิลปะด้านจิตรกรรมและประติมากรรม ทำให้แวดวงศิลปะมีความเคลื่อนไหวในการพัฒนาอย่างเป็นระบบขึ้น จากร้านขายภาพตามโรงแรมและศูนย์การค้า ได้เริ่มมีอาร์ตแกลลอรี่ในระบบสากล ซึ่งเป็นที่แสดงและขายผลงานศิลปะ

อาร์ตแกลลอรี่ในสมัยแรก (ราวปี พ.ศ. 2504) เกิดขึ้นด้วยใจรัก รักที่จะดำเนินการแล้วก็พับฐานในเวลาที่ไม่นานนัก อย่างเช่น บางกอกอาร์ต เซ็นเตอร์ แถบวงเวียนมักกะสัน (สี่แยกซอยหมอเหล็งในปัจจุบัน) เปิดในราวต้นปี พ.ศ. 2504 ยังไม่ถึงสิ้นปีก็เลิกรา ปีถัดมา บางกะปิแกลลอรี่เปิดตัวที่ซอยอโศก แต่หลังจาก ร.ต.อ. สุวิทย์ ตุลยายน เจ้าของกิจการถึงแก่กรรมโดยอุบัติเหตุ ไม่นานแกลลอรี่แห่งนี้ก็ปิดกิจการ แต่ที่ดำเนินการได้อย่างต่อเนื่องยาวนานพอสมควร เพราะสายป่านยาว และรักที่จะส่งเสริมศิลปะด้วยใจพิสุทธิ์ คือ หอศิลป์ วังสวนผักกาด ของ ม.ร.ว. พันธุ์ทิพย์ บริพัตร และหอศิลป์ปทุมวัน เป็นอาทิ

จิตรกรที่สร้างสรรค์ผลงานสนับสนุนการดำเนินงานของอาร์ตแกลลอรี่อย่างเหนียวแน่นและมั่นคงในยุคนั้นได้แก่ สวัสดิ์ ตันติสุข , เปรื่อง เปลี่ยนสายสืบ , ทวี รัชนีกร , นพรัตน์ ลิวิสิทธิ์ , พิชัย นิรันด์ , อนันต์ ปาณินท์ , ประเทือง เอมเจริญ , อินสน วงศ์สาม , ประพันธุ์ ศรีสุตา ,ดำรง วงศ์อุปราช , และถวัลย์ ดัชนี

ที่ทำงานอย่างเงียบ ๆ สม่ำเสมอด้วยบุคลิกเฉพาะตัว ได้แก่ เฟื้อ หริพิทักษ์ , สุเชาว์ ศิษย์คเณศ , ทวี นันทขว้าง , ชลูด นิ่มเสมอ , ประหยัด พงษ์ดำ

แม้จะมีความเคลื่อนไหวทางศิลปะอย่างเป็นระบบในประเทศไทย แต่ก็เป็นความเคลื่อนไหวของกลุ่มจิตรกร และประติมากรที่รวมตัวกันมีกิจกรรมเฉพาะภายในกรุงเทพเท่านั้น ไม่เคยมีปรากฏว่ามีกลุ่มกิจกรรมศิลปะเกิดขึ้นในต่างจังหวัด จนกระทั่งในช่วงฟองสบู่ทางเศรษฐกิจฟูฟ่อง ปี พ.ศ. 2530-2538 จึงเริ่มมีกิจกรรมทางศิลปะ เกิดขึ้นที่เชียงใหม่ และเชียงราย แม้กระทั่งหลังฟองสบู่แตกจนถึงปัจจุบัน กลุ่มกิจกรรมทางศิลปะของเชียงใหม่และเชียงรายยังคงดำเนินต่อไปอย่างมีชีวิตชีวา จิตรกรอาวุโสอย่างเช่น ถวัลย์ ดัชนี , อินสน วงศ์สาม , จรูญ บุญสวน , สุรสิทธิ์ เสาวคง ,เทพศิริ สุขโสภา รุ่นรองอาวุโสอย่างเช่น เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์, ประสงค์ ลือเมือง , เมืองไทย บุษมาโร ที่มีผลงานโดดเด่นเป็นหัวเรือ กระตุ้นกิจกรรมทางจิตรกรรม และ ประติมากรรม ให้กับผู้เยาว์แห่งวงการได้อย่างน่าชื่นชม กลุ่มศิลปินแห่งภาคเหนือโดยเฉพาะเชียงใหม่และเชียงราย มีกิจกรรมต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เป็นความหวังว่าผู้คนที่ขึ้นไปเยือนนอกจากจะได้พักผ่อนกับ ความสวยงามของธรรมชาติและผู้คนที่เปี่ยมอัธยาศัย แล้วยังจะได้เสพงานศิลปะอีกด้วย

ปลายปีหน้า พ.ศ. 2548 ผมจะหกสิบแล้ว สมมุติว่าแปดสิบ จะไปจากโลกนี้ ยี่สิบปีที่เหลือคงเงียบเหงา วันเวลาคงผ่านไปอย่างเชื่องช้า แม้จะวางชีวิตหลังเกษียนว่าจะไปอยู่ที่หัวหิน เมืองแห่งการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสำหรับครอบครัว

Rama IX Art Museum Foundation

ชีวิตวัยหกสิบที่ผ่านประสบการณ์คลุกคลีกับวงการจิตรกรรมและประติมากรรม คงมีแต่อดีตให้พูดถึง เหมือนพฤติกรรมของผู้สูงวัยโดยทั่วไป

ยี่สิบปีที่เหลือ ผมคงจมปลักอยู่กับอดีต แต่เมื่อต้นปีนี้ได้เกิดกลุ่มกิจกรรมทางศิลปะด้านจิตรกรรมขึ้นมาที่หัวหิน เรียกตัวเองว่า กลุ่มหัวหิน ทำให้มีความหวังว่ายี่สิบปีที่เหลือคงไม่เงียบเหงาจนเกินไปนัก หัวเรี่ยวหัวแรงของกลุ่มคือ ทวี เกษางาม คนร่างเล็กใจมหึมา ที่มีความโดดเด่น ในการรังสรรค์จิตรกรรมสีน้ำ แห่งปีพ.ศ.นี้ ที่ยากจะหาคนทัดเทียม ไม่ว่าจะเป็นความละเอียดอ่อน ที่ถ่ายทอดความรู้สึกผ่านสีน้ำได้อย่างมีสุนทรีย์ หรือขนาดอันโอฬาร ที่ทอดสายตาทั่วยุทธจักรสีน้ำแล้วยังไม่มีใครรังสรรค์จิตรกรรมสีน้ำได้ เช่น ทวี เกษางาม เขาและภรรยาสำเร็จการศึกษาด้านศิลปกรรมจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขาเป็นคนที่อื่น แต่เทใจทั้งหมดให้กับหัวหิน

เมื่ออายุ 22 ปี ทวี เกษางาม ได้รับรางวัลภาพเขียนดีเด่น ชุด “แหล่งพักพิงสุดท้าย” จากพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาธินัดดามาตุ ในงานนิทรรศการศิลปะที่จัดโดยการปิโตเลียมแห่งประเทศไทย ร่วมกับมหาวิทยาลัยศิลปากร

ปี พ.ศ. 2532 อายุ 24 ปี ได้รับคัดเลือก เป็นตัวแทนเยาวชนไทย เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม มิตรภาพ สำหรับศตวรรษที่ 21 โดยมูลนิธิ JICA ณ ประเทศญี่ปุ่น

ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 ปี ค.ศ. 2004 ทวี เกษางาม ได้รวมกลุ่มจิตรกรในหัวหินเพื่อรังสรรค์งานจิตรกรรมให้ผู้มาเยือนได้ชื่นชม

หัวหินในอดีตเป็นเพียงสังคมเกษตรกรรมเล็กๆ อยู่ชายทะเลอันเงียบสงบ เมื่อสังคมอุตสาหกรรมได้เริ่มรุกรานในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 พระบรมวงศานุวงศ์ที่เคยเสด็จเยือนหรือเคยศึกษาในยุโรป รวมทั้งผู้มั่งคั่งแห่งสังคม อุตสาหกรรมได้แปรเปลี่ยนหัวหินให้เป็นเมืองแห่งการพักผ่อนชายทะเลที่อยู่ในความฝันของคนกรุงในอดีต

จากอดีตจนถึงปัจจุบัน หัวหินเปลี่ยนแปลงมากมาย แต่คงไว้ซึ่งเมืองแห่งการท่องเที่ยว และพักผ่อน อย่างมีคุณภาพสำหรับครอบครัว

ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 สังคมอุตสาหกรรมของไทยถูกรุกรานจากสังคมสารสนเทศและเทคโนโลยีอย่างรุนแรง โลกไร้พรหมแดน ผู้คนสับสนและปั่นป่วนด้วยข่าวสาร แต่หัวหินกำลังเริ่มมิติใหม่ที่สังคมอุตสาหกรรมไม่เคยหยิบยื่นให้คือ อาหารทางใจ..... การเสพศิลป์

กลุ่มจิตรกรหัวหิน อาจเป็นเพียงกลุ่มคนเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง ที่พยายามจัดกิจกรรมทางศิลปะให้เป็นสีสัน ให้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตในหัวหิน

ผมภาวนาให้กลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มนี้ เป็นประดุจไม้ขีดไฟก้านเดียว ที่จุดประกายศิลปะ ในหัวหินให้รุ่งโรจน์ต่อไปในอนาคต

กันยายน 2547